

Hans Mijnders

OP ZIJN KOP

© 2019 Den Hertog B.V., Houten
ISBN 978 90 331 2952 0
www.uitgeverijdenhertog.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij digitaal, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

WOORD VOORAF

‘Dag Hans Mijnders, je spreekt met David Doulens. Ken je me nog?’

‘David, wat leuk. Jij hebt bij mij in de klas gezeten. Maar dat is al heel lang geleden.’

‘Klopt. Ik ben nu 42 jaar,’ vertelt David. ‘Ik zat in groep 6 bij je in de klas. Ruim 30 jaar geleden dus.’

Zo ongeveer verliep in het voorjaar van 2018 het contact tussen David en mij.

Waarom belde hij me? Wilde hij een reünie organiseren?

Nee, geen reünie.

Hij wilde zijn verhaal aan mij vertellen, omdat ongeveer 14 jaar geleden zijn leven helemaal op z’n kop werd gezet.

Uitgebreid heb ik een paar keer met David gesproken, maar ook met zijn vrouw Claudia.

Hun verhaal maakte op mij veel indruk.

Hans Mijnders

HOOFDSTUK 1

DAVID

Al tig keer heeft David op zijn horloge gekeken. Wat duurt zo'n dubbel lesuur lang. En zeker nu hij aan het eind ervan heeft afgesproken met Claudia.

Terwijl meneer Willemen, de leraar Nederlands, zich omdraait om iets op het whiteboard te schrijven, kijkt hij snel op zijn mobiel. Ook al kent hij haar reactie intussen uit zijn hoofd, het is elke keer weer leuk om die te lezen.

Wacht je na het zesde uur op me? Heb een verrassing! heeft hij in de middagpauze geappt.

Binnen vijf minuten had hij antwoord: *Je maakt me nieuwsgierig. Liefs.*

‘David, heb je een leuk bericht gekregen?’ Meneer Willemen kijkt hem vragend aan.

‘Eh ... Nee. Ik bedoel ja.’ David ziet dat de meeste klasgenoten lachend naar hem kijken. Die hopen natuurlijk dat meneer Willemen het bericht voor gaat lezen. Hij kan ze geen ongelijk geven. Zo zou hij zelf ook reageren.

‘We mogen zeker niet weten waarom je zo'n big smile op je gezicht kreeg,’ vermoedt meneer Willemen.

David schudt zijn hoofd. ‘Nee, meneer. Dat is privé.’

Rond zich hoort David gegrinnik.

Tot zijn opluchting ziet hij dat meneer Willemen ook om zijn opmerking moet lachen. ‘Oké, dan zal ik niet verder vragen,’ zegt meneer Willemen. ‘Maar volgens mij is de afspraak op deze school dat we tijdens de les geen mobiel gebruiken.’

‘Sorry, meneer.’ Snel stopt David de mobiel in zijn tas en buigt

zich over zijn boek.

‘Het laatste kwartier van de les wil ik gebruiken om ...’

David zakt een beetje onderuit als hij hoort dat de leraar met de les verdergaat. Nog vijftien minuten en dan ziet hij Claudia weer. Ze zitten allebei in havo 4, maar toch zien ze elkaar op school niet vaak, omdat ze een verschillend vakkenpakket hebben.

Vanaf de kleuterschool heeft hij een droom: piloot worden. Al verschillende keren is hij met vrienden naar een open dag van de luchtmacht geweest. Alles had hij vooraf geregeld: van de vertrektijd tot de bistro, waar ze aan het eind van de dag met elkaar zouden eten. Zo’n dag voorbereiden vindt hij heel leuk. En z’n vrienden vinden het best. Ze weten dat hij zoiets goed kan.

Claudia wil na de havo naar Tilburg, om Sociaal Werk te gaan studeren. Die vindt het fijn om mensen te helpen. En mensen vinden het fijn om door haar geholpen te worden, heeft hij intussen gemerkt. Ze heeft een eindeloos geduld.

Claudia en hij zijn compleet verschillend, maar misschien is dat juist wel zo fijn.

Precies vandaag hebben ze een half jaar verkering en dat wil hij vieren. Vanaf de eerste dag hebben ze het supergezellig. En Claudia is niet alleen leuk en lief. Regelmatig ziet hij jongens met een bewonderende blik naar haar kijken. Of met een jaloerse blik naar hem.

Het half jaar voelt ook veel langer. En eigenlijk is dat logisch. Hoelang kennen ze elkaar al niet? In groep 1 van de basisschool zaten ze al bij elkaar in de klas.

Toch nog onverwachts geeft de zoemer het einde van de les aan. Snel propt hij zijn boek en schrift in zijn tas en loopt met grote stappen het lokaal uit.

‘Wat heb jij ineens een haast?’ roept zijn vriend Dennis hem na.

David steekt even verontschuldigend zijn handen op, maar

loopt snel verder. Hij haalt zijn jas uit het kluisje en loopt de school uit. Claudia kan nog niet weg zijn. Toch kijkt hij voor de zekerheid naar de fietsenberging, maar van grote afstand herkent hij haar roze omafiets al.

Hij stopt zijn tas onder de snelbinders en loopt onrustig heen en weer, terwijl hij de uitgang van de school in de gaten houdt. Als ze zijn ideeën nu maar leuk vindt.

Daar komt ze. Vol bewondering kijkt hij naar haar. Het gele T-shirt en het spijkerjack staan haar geweldig.

‘Hoi.’ Ze komt met een stralende glimlach op hem aflopen. ‘Je hebt me nieuwsgierig gemaakt.’

David glimlacht. ‘Weet jij wat voor ... wat voor dag het is?’ Hij hoort de spanning in zijn stem.

‘Woensdag. Klopt, hè?’ Gelijk schiet Claudia in de lach. ‘Grappige. Natuurlijk weet ik dat. Precies een half jaar geleden kregen we verkering op het strand van Ouddorp. Daarna hebben we samen gegeten bij die strandtent. Paal 10 heet die toch?’

‘Dat weet je nog goed.’ David glimlacht.

‘Hé, David!’ klinkt het ineens over het plein.

David kijkt op en ziet dat Dennis met een grote glimlach op zijn gezicht naar hen toe komt lopen.

‘Ga je mee een ijsje kopen?’

‘Eh ... Nee.’ David schudt zijn hoofd. Ziet die gozer niet dat hij met Claudia staat te praten?’

‘Waarom niet?’ houdt Dennis vol.

‘Omdat ik ...’ Dan pas dringt het tot David door dat zijn vriend hem voor de gek houdt. ‘Sukkel.’ Hij maakt een wegwerpgebaar.

‘Nou begrijp ik waarom je in de klas zo’n haast had.’ Dennis lacht. ‘Zat je soms met Claudia te appen?’

‘Gaat je niks aan,’ mompelt David.

‘Oké.’ Dennis heeft zijn fiets gepakt. ‘Ik zal jullie alleen laten. Dat is toch de bedoeling?’ Lachend springt hij op zijn fiets en rijdt weg.

David zucht. ‘Die gozer komt altijd op precies de verkeerde momenten.’

‘Maak je niet druk,’ vindt Claudia. ‘Maar vertel nou, waarom moest ik hier wachten?’

‘Omdat ... ik heb een verrassing. Eigenlijk twee.’

‘Nu ben ik nog nieuwsgieriger. Wanneer mag ik ze weten?’

‘Pak je fiets, dan merk je het vanzelf.’

‘En jij dan?’

‘Ik fiets met je mee.’

Claudia kijkt hem verrast aan. ‘Ben je niet met de scooter?’

David schudt zijn hoofd. ‘Speciaal voor jou ben ik op de fiets gekomen.’

‘Nou-ou.’ Claudia knikt hem met een bewonderende blik toe.

‘Dat is niet mis. Ik wist niet eens dat je een fiets had.’

Tien minuten later zetten ze hun fiets in een van de rekken aan het begin van de winkelstraat.

‘Gaan we wat drinken bij de HEMA?’ raadt Claudia.

‘Nee.’

‘Wat gaan we dan doen?’

‘Loop nou maar mee, dan merk je het vanzelf.’ David is zijn zenuwen intussen kwijt en geniet van de nieuwsgierigheid van Claudia. ‘Hier moeten we naar rechts.’

‘Naar rechts?’ Er komen diepe rimpels in het voorhoofd van Claudia. ‘Hier zitten toch geen restaurantjes?’

‘Wie zegt dat we wat gaan drinken?’

‘Niet?’ Claudia kijkt hem verbaasd aan. ‘Waarom ...?’ Ze schudt haar hoofd. ‘Laat maar. Je vertelt het toch niet.’

David grinnikt. ‘Goed geraten.’

Claudia kijkt zoekend rond. ‘Ik snap er niks meer van.’ Ineens blijft ze staan. ‘Ik weet het. We gaan naar ...’

‘Hier is het.’ David blijft staan en wijst naar de etalage van een juwelier.

Claudia schudt haar hoofd. ‘Dat meen je niet.’

‘Dat meen ik wel.’

‘Maar waarom ... wat moeten we ...’

‘Ik wil je een kettinkje geven, maar je moet het zelf uitzoeken. Ik ben vorige week alleen in de winkel geweest, maar ze hebben zoveel keus. Ik wist het echt niet.’

‘Mag ik een kettinkje uitzoeken? Wat lief.’ Claudia slaat haar armen om hem heen en geeft hem een zoen.

‘Deze serie is ook erg mooi.’ Een meisje van een jaar of twintig zet een la met allemaal zilveren kettinkjes op de toonbank.

‘Wat vinden jullie hiervan?’

‘Heel mooi.’ Claudia buigt zich over de kettinkjes en wijst er dan een aan. ‘Deze vind ik mooi. En jij?’ Ze kijkt naar David.

‘Jij mag kiezen.’

‘Maar jij moet het wel mooi vinden,’ antwoordt Claudia.

‘Zal ik het eens bij je omdoen?’ stelt het meisje voor. Ze pakt het kettinkje en doet het bij Claudia om. Dan pakt ze een spiegel. ‘En? Wat vind je ervan?’

‘Echt heel mooi.’ De ogen van Claudia schitteren. Dan draait ze zich naar David. ‘Wat vind jij?’

David knikt. ‘Leuk.’ Dat Claudia het kettinkje mooi vindt, is veel belangrijker.

‘Goeie keus,’ vindt het meisje. ‘En de lengte is ook precies goed. Wordt het deze?’

‘Eh ... ja?’ Claudia kijkt vragend naar David.

‘Het is een cadeau,’ begrijpt het meisje. ‘Ben je binnenkort jarig?’

Claudia schudt haar hoofd, terwijl ze nog een keer in de spiegel kijkt. ‘We hebben vandaag een half jaar verkering.’

‘Zo-o, dat doe je goed.’ Het meisje knikt even naar David. ‘Ik kreeg mijn eerste kettinkje van mijn vriend toen we elkaar een jaar kenden. En ...’ Ze pakt de hanger van de ketting die ze om heeft. ‘Ik draag ’m elke dag.’

‘Echt super bedankt. Heel erg lief van je.’ Zodra ze buiten zijn, valt Claudia David om zijn nek. ‘Ik ben er echt heel, heel blij mee. Hoe kwam je op het idee?’

David haalt zijn schouders op. ‘Gewoon. Ik wilde je iets geven.’ ‘Gewoon ...’ Claudia schudt haar hoofd. ‘Ik vind het niet gewoon.’ Opnieuw slaat ze haar armen om hem heen. ‘Heel lief van je.’

Ineens laat ze hem los. ‘Wacht even. Ik heb een idee.’ Ze pakt haar mobiel uit haar zak. ‘We maken een selfie voor de winkel, oké?’

Ze rommelt wat aan de kraag van haar shirt en kijkt op het scherm van haar mobiel. ‘Het kettinkje moet wel goed te zien zijn.’ Ze trekt de hanger nog wat rechter en kijkt opnieuw met een keurende blik op het scherm. ‘Ja, zo is het goed.’ Ze slaat haar rechterarm om David heen en houdt met haar linkerarm de mobiel schuin voor hen. ‘Daar komt-ie. Drie, twee, één.’

Nieuwsgierig buigen ze zich even later over het scherm. ‘Deze is leuk, hier kijk ik een beetje gek, op deze heb jij je ogen dicht. Ja, deze is goed. Hier staan we allebei leuk op en het kettinkje is goed te zien.’ Claudia knikt tevreden. ‘Oké?’

‘Top. Die wil ik ook hebben. Maar ...’ Hij kijkt op zijn horloge. ‘Heb jij al honger?’

‘Hoezo? Is dat soms de andere verrassing?’

David knikt. ‘Jouw lievelingseten is toch pizza?’

‘Wat goed van je. Hoezo?’

‘Als je wilt, gaan we nu eten bij Happy Italy.’

‘Dat meen je niet. Eerst het kettinkje en nu dit.’ Claudia schudt haar hoofd. ‘Je bent na vandaag gelijk blut.’

‘Valt wel mee,’ zegt David. Claudia hoeft niet te weten dat het kettinkje duurder was dan hij vooraf had bedacht. Maar dat heeft hij graag voor haar over. Hij vraagt wel of hij binnenkort behalve de zaterdag ook een paar vrijdagavonden mag werken.

Claudia neemt een slok van haar icetea en kijkt tevreden rond.

‘Echt geluk dat er precies twee mensen weggingen. Een tafeltje buiten is wel erg gezellig.’ Ze voelt opnieuw aan haar kettinkje. ‘Ik ben er zo blij mee. O ja, dat is waar.’ Ze pakt haar mobiel en niet veel later voelt David zijn telefoon trillen.

‘Heb je de foto doorgestuurd?’

Claudia knikt. ‘Kijk maar.’

David opent de app van Claudia. De foto is echt heel leuk geworden! Dan komt er nog een bericht binnen: *Wat een leuke en lieve verrassingen! SUPERbedankt. Veel liefs.*

Hij kijkt lachend naar Claudia. ‘Ik vind jou lief. Moet ik dat appen, of mag ik het zo zeggen?’